

Člověk bestie

LÉONA CLIFTONA

*Dle zápisků slavného
detektiva*

Člověk bestie

Dle zápisů amerického detektiva

LEONA CLIFTONA

PDFknihy.SK

Člověk bestie by LEONA CLIFTONA is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

I. V RODINNÉM KRUHU.	1
II. ZA NOCI V ULICÍCH MĚSTA.	9
III. BETSY POMOCNÍKEM SVÉHO STRÝCE.	17
IV. V ZAJETÍ LUPIČOVĚ.	25

I.

V RODINNÉM KRUHU.

Slavný chicagský detektiv Léon Clifton seděl zas jednou po dlouhé době spokojeně ve svém kruhu rodinném. Spokojenost jeho měla dvě závažné příčiny. Za prvé se mu nestalo tak hned, aby byl prost veškeré činnosti, třeba dobrovolně přejímané, neboť ačkoliv byl boháčem a provozoval detektivní umění z pouhé záliby, které se mu stalo postupem času vášní, přece byl stále a stále zaměstnán případy, které dobrovolně na se vzal.

A poněvadž sama policie chicagská v případech obzvláště zamotaných a důležitých se k němu obracela, nescházelo mu nikdy zaměstnání. Tím více vítal den, kdy věděl, že bude naprosto volným, že si bude moci odpočinouti v kruhu své rodiny. Rodina jeho sestávala z jeho, dvou malých roztomilých dětí a synovce a neteře. Cliftonův synovec Bob a neteř Betsy

nebyli sourozenci, nýbrž dalecí příbuzní Léonovy choti. Bob, ač mlád, sotva 25 let, vedl celý rozsáhlý závod Léonův, a vedl jej vzorně, ač každého dne projevoval přání, aby se mohl účastniti některé výpravy svého strýce. Za to Betsy byla tělem i duší oddanou žačkou svého strýčka. Kde to jen bylo možné, účastnila se výprav Léonových, a slavný detektiv netajil se tím, že jí děkuje za mnoho svých úspěchů. Bylo to také docela přirozené, neboť Léon přes svou dovednost v přestrojování byl přece v kruzích zločinců znám a Betsy jako dívka nebyla ani trochu podezřelou a mohla vniknouti lehce do budoirů dam, kde dříve tolik tajemství a kam neměl Clifton tak lehce přístupu.

Druhá příčina spokojenosti detektivovy ležela v tom, že za poslední jeho odvážný čin byla mu vyplacena odměna 30.000 dolarů, a ačkoliv Clifton zásadně konal své umění z pouhé záliby, byl do té míry Američanem, aby neodmítl dobrý obchod, ať se mu naskytl kdekoli.

Právě odpoledne se vrátil z policejní budovy, kamž byl odevzdal svou kořist, pověstného lupiče Carthense, shrábl lhostejně tučnou odměnu, zapsal ji doma do pokladní knihy jako „vedlejší příjem“ a pravil ku své ženušce:

„Mary, dnes se nehnu z domu, kdyby pro mne přišel sám president. Chci si zase jednou večer odpočinouti.“

Když si Mary brala před šesti roky Léona za muže, plynul jí čas v ustavičném strachu o jeho život. — Marně bránila jeho dobrodružstvím. Konečně si na to do jisté míry zvykla, hlavně když viděla, že z každé výpravy se Léon vrátil živ, třeba tu a tam poraněn, a byla také Američankou, aby jí to lichotilo, jaký je její muž vynikající detektiv.

Ale přece byla dnes velice ráda, že po dlouhé době několika měsíců bude zase mít svého muže doma. Kdo ví, nenapadne-li ho zítra podívat se do Evropy, jako to udělal před čtyřmi měsíci, kdy slyšel o záhadném případě Bonicourtově v Paříži, kterého se také ujal a v jediném týdnu vraha vypátral, když před tím celá policie pařížská marně po něm pátrala. Proto nechť několik hodin večerních ztráví celá rodina v nezkaleném klidu, odloučena úplně od světa a nebezpečného řemesla detektivova.

O páté hodině vrátí se Clifton z policie a na osmou byla určitě večeře. O šesté hodině se vykoupal, převlékl, oblékl do pohodlného hedvábného županu, zapálil si dobrý doutník a natáhl se do lenošky, nepracuje, nečta, pouze poslouchaje veselé štěbetání svých dětí, které si na koberci stavěly domečky.

O šesté hodině dostavil se Bob, podal Léonovi v několika minutách krátkou zprávu o stavu obchodu a

přidružil se k dětem, které měly strýčka velice rády. Asi půl hodiny po něm přišla Betsy. těšící se rovněž na rodinnou večeři a na vypravování svého strýce, kterého přímo zbožňovala, až byla na ni Mary někdy žárlivá. Tak byla celá rodina shromážděna a rázem osmá hodiny usedli ke stolu v jídelně, kde již vystupovala vonná pára z talířů výborné želví polévky. Oznámená večeře, korunovaná pravým anglickým puddingem, uvedla všecky do růžové nálady, stupňované přísným rozkazem Cliftonovým: „Nejsem pro nikoho doma!“

Skutečně, kdo by se byl toho večera podíval oknem do jídelny vily Cliftonovy, byl by nepoznal v onom hladce oholeném muži. sedícím v čele stolu a s labužnickou rozkoší pojídajícím hovězí pečení, proslaveného detektiva chicagského a bostonského, který jedné noci dovede píti otravnou brandy ve zlodějské špelunce v michidžanské čtvrti, druhou honiti lupiče na neosedlaném koni po prériích Nebrasky a třetí nocovati pod širým nebem a spokojiti se koflíkem černé kávy a polopečeným řízkem ze stepního jelena, muže, který tisíckrát neohroženě hleděl v jícen nabitého revolveru a vzdoroval stům ostře nabroušených nožů.

„Povídej nám, strýčku, o poslední výpravě!“
žebronila Betsy.

„Dej pokoj!“ zvolala Mary, „dnes není Léon detektivem, ale zase jednou mým mužem !“

„Máš pravdu!“ zvolal Clifton, nabíraje si novou dávku puddingu.

„Ale to nevadí, Mary,“ stála Betsy na svém. „Právě tím spíše pocítí útulnost domova, když bude vyprávěti o nebezpečí a seděti při tom v bezpečné Ienošce.“

„Ne, ne, milá Betsy!“ pravil Clifton. „Dnes chci skutečně zapomenouti, čím jsem. Cítím toho skutečnou potřebu. Vykonávám povolání detektiva z dobré vůle a přece беру tím ohromný závazek. Dnes jsem volný a chci býti také volným. A co více zítra časně zrána půjdu s Mary na Aucklands-Hill, aby nikdo o mně aspoň čtrnáct dní nezvěděl.“

Byl to jásot v rodině! Mary přešťastná zavěsila se Léonovi kolem krku a vtiskla mu tak upřímný polibek na tvář, jakoby byli teprve týden svoji.

Betsy chtějíc nechtějíc musila se podvoliti všeobecnému diktátu. Mrzelo ji to dost, ale byla tak oddána svému strýci, že se neodvážila odporovati.

Večer plynul příjemně. Po večeři zapálili si oba muži dobré doutníky, Mary usedla ke klavíru a Betsy se honila s dětmi.

Když pak minula desátá hodina a děti byly uloženy, navrhl Clifton partii domina, což bylo přijato s všeobecným souhlasem.

Léon sám rozhodil kameny po stole a začal je převraceti, když tu najednou řinkla tabule skla a povstalým otvorem vletěl do světnice kámen.

Všichni vyskočili. Mary úzkostlivě vykřikla, jsouc přesvědčena, že se jedná o útok na život jejího muže.

Ale Léon se klidně shýbl po kameni, který padl blízko něho na podlahu, a položil jej na stůl.

Skutečně, kámen nebyl ničím jiným, než poslem. Okolo kamene byl uvázán provaz a jím upevněn složený lístek.

V pokoji nastalo ticho, takže bylo slyšeti šustot rozvíraného papíru. Betsy napínala sluch i zrak, tušíc v tomto dobrodružném poselství něco záhadného.

Léon přehlédl rychle lístek a sbaliv jej, pravil klidně: „Budeme tedy hráti!“

Hráli, ale hra nikoho nezajímala, leda snad Cliftona samého, který se svým nezlomným klidem stále vyhrával. Také nehráli dlouho, ani ne hodinu, načež se rodina rozešla.

„Zůstaň zde chvíli, Betsy!“ pravil Léon ubíraje se s Mary do ložnice.

Neuplynulo ani čtvrt hodiny, když Clifton opět z ložnice vyšel, rozloučiv se se smutnou Mary. Měl na sobě oděv turisty, opatřeného vším možným pohodlím, jaký mívají evropští cestovatelé při návštěvě vodopádu Yelowstonského parku.

„Půjdeš se mnou?“ ptal se Léon.

„Mileráda!“ zvolala Betsy připravena již k odchodu.

Neptala se, oč se jedná, vědouc dobře, že jí mistr sdělí vše, až toho bude třeba.

Odešli zadními schody a dali se na cestu širokým stromořadím, které vede až k Franklinově třídě.

Léon se přesvědčil, jsou-li úplně sami, a pak, pojav Betsy za ruku, začal jí vypravovati.

II.

ZA NOCI V ULICÍCH MĚSTA.

„Dopis, který jsem tím podivným způsobem obdržel, neukázal jsem nikomu, protože jsem měl k tomu vážné důvody. Byl od ženy, kterou jsem miloval, když jsem ještě Mary neznal. Chceš vědět tuto historii ? Ostatně musím ti ji říci, poněvadž ji musíš znáti, neboť potřebuji tvé pomoci. Nuže, bylo to asi před deseti roky, kdy jsem nebyl ničím a neměl jsem v kapse ani jediného centu. Ani nevím, z čeho jsem byl živ. Když bylo nejhůř, nosil jsem zavazadla z nádraží. V té době jsem přespával v boardingu v ulici latanové, kde byl nocleh se snídaní za patnáct centů. Přespávalo nás tam denně přes sto, muži i ženy. Tam jsem se seznámil s Alicí. Vycházela ráno vchodem pro ženy a na ulici jsme se setkali. Hleděla také tak nerozhodně kolem sebe jako já a bylo patrné, že také neví, kde dnes najde oběd. Měl jsem právě v kapse půl dolaru a chtěl jsem

si hledati zaměstnání. Štěstí nám přálo. Hostinský u dubu Washingtonova hledal ženatého sklepníka, jehož žena by myla náčiní. Přijali jsme to místo a vydělali jsme si půl dolaru denně. Žili jsme tak spolu tři měsíce a měli jsme se po celou tu dobu velmi rádi. Ale nic netrvá věčně. Alice byla vdána a jednoho dne si ji odvedl muž domů. Rozloučili jsme se jako rozumní lidé a od těch dob jsme se neviděli. Ale vzpomínka na ty tři krásné měsíce zůstala ve mně, třebaže láska zmizela.

Poslední noc, kterou jsme trávili spolu, jsme nespali. Vyprávěli jsme klidně o své budoucnosti, neplakali jsme, nevzdychali, nevyčítali si. Ale když se začaly na obzoru objevovati ranní červánky, klekli jsme společně a modlili se, jeden za štěstí druhého. Zajisté se mi nevysměješ, Betsy, víš dobře, že věřím ve velkého Neznámého, který řídí naše osudy. Její modlitba se vyplnila. Mám všeho, co lidský život může poskytnouti, a jsem šťasten. Mám ženu, která mne miluje, mám roztomilé děti, a mám tebe, kterou mám rád jako svou sestru. Alice, zdá se, není tak šťastna. Nemluvil jsem s ní od té doby a také jsme si nepsali. Jen jednou jsem pátral po ní, když jsem vyhrál dvacet tisíc dolarů na malý los, který jsme si společně koupili a který zůstal u mne. Její polovička je u mne dosud uložena a mám s sebou onen obnos i s úroky. Dozvěděl jsem se tehdy,

že se odstěhovala s mužem na západ. Pátral jsem po ní, ale marně. A dnes — dnes se ozvala. Než jsme se rozešli, slíbili jsme si svstou přísahou, že v případě krajního nebezpečí jednoho z nás druhému přispěje vši silou, třeba vlastním životem. Dnes nastal ten okamžik. Lístek, který s kamenem vletěl do naší jídelny, byl od ní. Obsahoval pouze tato slova: „Nebezpečí, Alice.“

Léon se odmlčel a po chvíli pokračoval:

„Víš nyní, proč jsem přerušil odpočinek, na který jsem se tolik těšil. Vzal jsem tě s sebou, protože budu potřebovat bezpochyby pomoci.“

Betsy byla pohnuta prostou historií Léonovou.

„A kde se Alice nalézá?“ ptala se

„Nevím,“ odpověděl detektiv, „a dopis také ničeho neobsahoval. Musím ji však nalézt, stůj co stůj.1“

„V Chicagu?“

„Ano. Víš přece, že znám Chicago lépe než mnohý farmář svou farmu. Pozor 1“

S tím slovem strhl Betsy k zemi.

Nad jejich hlavami zahřměla rána a kule z revolveru letěla těsně kolem nich.

Detektiv byl okamžitě na nohou a pravil tiše:

„Stopa!“

Skutečně, ve směru odkud rána vyšla, bylo možno zahlédnouti postavu prchajícího muže. Proč nevystřelil další rány, bylo záhadno, ale dalo se to vysvětliti tím,

že útočník znal zajisté toho, na něhož střelil. Léon měl také revolver v ruce, rovněž tak Betsy.

Pronásledovati neznámého bylo by bývalo v panující tmě marným. Ale Léon důvěřuje ve svůj slídičský instinkt, opustil silnici se stromořadím a dal se vlevo, kde se vypínaly první budovy západní části města.

Nestály tu ony pověstné nestvůry, železné mra-kodrapy, které deformují New-York i Chicago, nestály tu neforemné obchodní domy, na nichž není nic jiného, než železo a sklo, skrze něž je viděti i lešení elevátorů a spleť železných schodů, ale úhledné architektonicky vkusné domy činžovní, obklopené malými, ale vkusnými zahradami, jež dodávaly nejen příjemného vzezření této části, ale také dostatečného proudění vzduchu.

Když stáli u samých zahrad, vzal Léon Betsy za ruku.

Něco mne napadá. Kdyby byla Alice sama hodila kámen s dopisem do mé jídelny, pak by mne byla sama očekávala. Ale myslím, že to nebyla ona. Poslala mně po nějaké oddané duši dopis. Její důvěrnice nebyla u nás přijata; poněvadž však měla rozkaz dodat dopis za každou cenu, hodila jej do prvního osvětleného okna.“

„To ale pátrání velice stěžuje!“ zvolala Betsy.

„Ovšem,“ odpověděl Leon. „Neboť cizí osoba nemá nikdy tolik vynalézavosti tam, kde se nejedná o její

zájem. Zde nemohu spoléhat na nic, než na svůj instinkt, který mne již tolikráte dovedl na dobrou stopu. Co to je tam?“ zvolal najednou.

Oba pospíchali k místu, kde se již kupil hlouček lidí.

Na rohu dvou ulic, opřena o náprseň zahrádky, stála dívka, as osmnáctiletá. Byla úplně bez sebe. Příčina toho byla zřejmá. Levý spánek byl poraněn tupým železným nástrojem, tak zvanou mořskou kočkou, knoflíkem upevněným na silném prstenci, který si vrah navléká na prsty pravé ruky.

Pokožka spánku byla pohmožděna, ale jinak rána nejevila krvácení. Za to však výron krve do mozku byl smrtelný.

Byla noc a proto pouze asi čtyři osoby se seskupily kol umírající. Někteří ochotný muž utíkal k nejbližšímu telefonu, aby zavolal policii, jedna žena podpírala ubohou, která, dle oděvu soudě, náležela mezi domácí čeled.

Léon měl s sebou malou elektrickou svítilnu, kterou smáčknutím knoflíku rozžehl. Svítil si na tvář ubohé dívky, zkřivenou posledním zápasem. Litoval zajisté v duchu nešťastníci. ale jeho policejní instinkt nezdržoval ho dlouho u obličeje. Svit svítilny šinul se po šatech a Léon bedlivě. pozoroval každou nejmenší stopu na kabátci a zástěrce.

Náhle se sehnul a pohybem očí upozornil Betsy.

Vzal neznámou za ruku, jakoby chtěl zkoušeti její tep a při tom pokoušel se otevřít její sevřenou pěst. Šlo to ztuha, avšak mrtvola nebyla příliš ztuhlá a konečně se mu to podařilo.

Při světle elektrické svítilny pozorovali Léon i Betsy, že ruka dívky je zamazána červenou hlinkou.

Oba porozuměli oč se zde jedná. Kámen, vržený do Léonova pokoje, byl kus cihly a ruka, která jej hodila, byla nyní ztuhlá.

Byla to druhá stopa.

Ale příliš slabá! Jednalo se nyní ovšem o to zda-li bude možno zjistiti totožnost a adresu zavražděné.

Léon nemohl sám prohledati mrtvolu. Ta musela za každou cenu zůstatí netknuta až do příchodu komise. Policie se již blížila. Z blízkých ulic ozývaly se signály policistů, avšak i po jejich příchodu nedalo se nic dělati, dokud se nedostavil corroner a komisař.

Tu byla dobrá rada ovšem drahá. Na náhodu nedalo se spoléhati. Z přítomných zavražděnou nikdo neznal. A čas kvapil! Alice zajisté čeká na jeho pomoc.

Bylo jisto, že ohrožovatelé Alicina života vyslídili, že její služka hodila kámen do Léonová bytu. Aby zamezili její styk s Léonem, zabili ji.

Zatím co Léon takto uvažoval, jsa na rozpacích, co počítí, přiblížil se ke skupině elegantně oděný muž

prostředních let, typ nočního chodce, který cestou z vinárny hledá milostná dobrodružství, a zastaviv se, ptal se:

„Co se stalo?“

Zatím co jedna z žen, pouliční prodavačka, ubírající se domů, horlivě vypravovala historii nálezu ubohé dívky, pohleděl Léon, řídě se svým zvykem pozorovati vše, co se kolem něho dělo, na neznámého.

Skoro by byl sebou trhl. Poznal v neznámém onoho muže, kterého přivedl před rokem do státního vězení.

Při spatření vynořila se mu jeho podoba okamžitě v mysli. Byl to Harry Powhey, pověstný lupič pošt, kterého se podařilo Léonovi polapiti při činu a zmocniti se ho po tuhém zápasu.

Jak se mohl zde objeviti, vždyť byl přece odsouzen na dvacet let do žaláře?

Patrně uprchl z vězení a pohyboval se bezstarostně v Chicagu, jsa jist, že v elegantním bonvivanu nebude nikdo hledati trestance.

Nyní ovšem nastala kritická chvíle pro Léona. Poznal-li ho Harry, pak může se Léon připraviti na to nejhorší.

Léon se sice nenápadně odvrátil, ale byl přesvědčen, že Harry jej také poznal. Zločinci mají výbornou paměť, jsouce stálým strachem o svobodu velmi opatrní. Léon

věděl, že má co činiti s darebou nejhoršího druhu. Jsa odvrácen, chopil nepozorovaně Betsy za ruku a naznačil jí směr k Chicagu.

Betsy porozuměla ihned pokynu svého strýce a podívavši se ještě jednou na ubohou mrtvou, prohodila útrpně: „Chudáček!“ a vydala se pak na cestu, hodivši šelmovský pohled na elegantního cizince.

V okamžiku, kdy dostala Betsy od Leona znamení, uvědomila si, že nebude moci jiti jinak sama ulicemi Chicaga, než když vezme na sebe úlohu pouliční prostitutky, aby usnadnila úkol svému strýci.

Skutečně, po chvíli šla ledabyle, skoro se vlekouc, podél činžovních domů v západní čtvrti, zastavujíc se na křižovatkách, jakoby pátrala po policii, ohlížejíc se stále, zdali ji strýc nenásleduje.

III.

BETSY POMOCNÍKEM SVÉHO STRÝCE.

Místo, kde spočívala ubohá dívka, bylo zanedlouho obklopeno kordonem policistů. Přiblížili se skoro nepozorovaně, jak je zvykem chicagských policistů, a sevřeli místo se všech stran.

Když první policista přistoupil k mrtvé, ohlédl se Léon opět po neznámém. Avšak ten zmizel. Neměl zde nic jiného v úmyslu, než přesvědčit, se o smrti služky.

Když byla smrt potvrzena, započalo pátrání po totožnosti zavražděné.

V šatech nebylo nalezeno ničeho, co by mohlo prozraditi její jméno.

V kapse byla pouze tobolka s několika centy a dvěma dolary. Již chtěl policista tobolku uschovati, když jej vtom Léon zadržel.

„Kdo jste?“ vyjel si naň strážník.

„Pomalu, Dicku!“ zvolal seržán. „Neznáš mastra Cliftona?“

„Pardon!“ omlouval se policista. „Netušil jsem, že Léon Clifton je již na místě.“

„Nuže, zapůjčte mi tu tobolku, příteli !“

„Není v ní docela ničeho, master!“

„Dicku, nech dlouhých řečí!“ zvolal seržán. „Pan Clifton tam přece něco najde !“

Bylo pravdou, co řekl opatrný seržán. V malé, skoro neznatelné přihrádce tobolky nalézal se malý složený lístek. Léon jej rozevřel při svitu svítilny a poznal, že je to podací lístek poštovního úřadu čís. 165 na rekomandovaný dopis.

„Číslo 165 je hlavní úřad?“ ptal se Léon seržána. „Ano, master. V třetí ulici odtud.“

„A jako hlavní úřad má noční službu.“

„Zajisté. Správcem je Murphy, kterého dobře znám.“

„Můžete mne doprovodit, seržáne? Mám k tomu své důvody. Potřebuji vás a tři muže!“

„K čemu to, master, smím-li se ptáti?“

„K vůli své bezpečnosti. Nebojím se, ale přece se nechci vydávat v nebezpečí.“

„Což někdo tuší?“ ptal se udiveně seržán.

„Zajisté!“

„A kdo, master ?“

„Sám vrah, seržáne! Viděl jsem ho zde před chvílí. Leč nemařme času,“ pokračoval rychle, vida udivení policistovo. „Jedná se především o to, zjistiti totožnost zavražděné. A k tomu nám dopomůže tento podací lístek. Poštovní úřady jsou povinny zaznamenati jméno a adresu odesílatele.“ „Výborně!“ zvolal seržán. „Rychle tedy na poštovní úřad!“

Co se dělo zatím s Betsy?

Pomalou, zahálčivě ploužila se ulicemi, jakoby hledala pozdního chodce, který by se jí ujal.

Když se ohlížela, nebylo to nápadným, poněvadž tak činí všechny pouliční holčice.

Pozorovala dobře, jak onen elegantní muž, který se zastavil u mrtvoly, pomalu se ubíral ulicí, pozoruje nenápadně svoje okolí.

Proti ní šel starší muž, ve veselé náladě, a Betsy chtěla svoji úlohu sehráli zcela přirozeně, aby odvrátila všechno podezření.

„Šel sem, staroušku!“ vybízela chodce, který stěží udržoval rovnováhu v chůzi.

„Jejej, to je hezká holčička!“ zvolal starý hříšník, který nespíchal tak rychle k domácímu krbu.

Betsy se chopila jeho ramene a mluvila k němu tak dlouho, dokud nezpozorovala, že Harry, kterého ovšem blíže neznala, je nablízku. Netušila ani zdaleka, čím

Harry je, ale všímala si dobře, že Léon si nepřál býti poznán.

Starý pán byl přímo omámen lichotkami, kterých se mu od sličné noční poutnice dostalo a změkl jako máslo na slunci, když tu pojednou Betsy vykřikla.

„Co se vám stalo?“ zvolal udiveně stařeček.

„Ne, pusťte mne! Pusťte, povídám!“ volala Betsy hodně hlasitě.

Stařeček zavrtěl hlavou, nechápaje tento výkřik, neboť ji vůbec nedržel. Naopak. Betsy to byla, která svírala jeho paži svou rukou.

Chtěl se bránili proti nespravedlivému nařčení, ale Betsy nepřipustila ho ke slovu. Naříkala stále, takže starý pán dal se strhnouti k příkrým výrokům. Vtom okamžiku dostal však silnou ránu do hlavy, takže se zapotácel.

Betsy pak, třesouc se na celém těle, podepřela se o nabízené ramě Harryho.

Kdyby byl Léon viděl v tu chvíli svou neteř, byl by z ní měl opravdovou radost.

„Děkuji vám, pane!“ pravila Betsy prostě stále se chvějícím hlasem.

„Je ti už lépe?“ ptal se Harry.

„Ano! Děkuji vám, pane, a nyní — půjdu zase svojí cestou.“

„Oho!“ zasmál se Harry. „Nespokojím se za svou službu pouhým díkem. Když jsi chtěla jít s ním, můžeš jít se mnou.“

„Musí to býti?“ pravila Betsy po chvíli a sklopila své oči.

„Podívejme se na to!“ zasmál se Harry znovu. „Tváříš se jako panenka. Což pak se ti nelíbím?“

„Ó, ano, právě proto!“ zašeptala Betsy. „Nejsem na takové pány zvyklá!“

„To je dost divné,“ pravil Harry. „Ukaž sel“ A ve svitu plynové lucerny prohlížel si její obličej. „Nevypadáš jako obyčejná holka. Mohla bys docela dobře dělat furore mezi bankéři, jak jsi jemná a hezká. Jak dlouho vedeš tento život?“

„Teprve dva měsíce!“ pravila Betsy tiše. „Ne, ne, nechte mne, pane!“ vzpírala se. „Zemřela bych studem!“

„Ne, nezemřeš!“ zvolal Harry a držel ji pevně za rameno. „Od toho ještě žádná žena nezemřela. Půjdeš se mnou, rozumíš?“

Betsy si vzdychla a neřekla ničeho. Místo odpovědi však se přitiskla k němu, čímž dala Harrymu srozumitelnou odpověď.

Dobrodružství, do kterého se Betsy vydávala, bylo nanejvýš nebezpečné. Hrála si na nevěstku, aby

popřála Léonovi času k pátrání a odvrátila Harryho od jeho stopy. Sehraje svou úlohu až do konce ?

Betsy sice na výpravách s Léonem poznala život ve všech jeho neřestech, ale zůstala při tom dosud čistou. Na jedné straně její zásady, na druhé úcta k Léonovi a láska k bratranci Bobovi chránily její čistý štít nevinnosti. Věděla, čemu jde vstříc, ale byla pevně odhodlána sehrát svou úlohu až do konce a potom se bránit třeba i se zbraní v ruce. Měla dobrý revolver, ukrytý v pravé kapse svého kabátu.

Šli spolu asi deset minut. Betsy vypravovala Harrymu pohnutlivou historii svého pádu. Byla učitelkou hudby a byla svedena bratrem své žáčky. Vyhnána s hanbou z domu, nemohla nalézt nikde místa, a svolila konečně státi se maitresou otce svého milence. Byla s ním půl léta, ranila ho mrtvice právě ve chvíli, když dlel u ní. Případ vzbudil velkou sensaci a policie ji zařadila mezi prostitutky. Od té doby je nucena žít se pouliční prostitucí.. .

A proto jí to bylo tak líto, když s ní onen starý pán tak surově jednal...

Za řeči došli až k vysokému, úzkému domu, před jehož vchodem byla skleněná stříška.

„Zde bydlím,“ pravil Harry. „Jen pojď a neboj se

ničeho. Líbíš se mi a shodneme-li se, budeš moci u mne zůstatí.“

Betsy se zachvěla, tentokráte však doopravdy, a vešla za ním do domu.

IV.

V ZAJETÍ LUPIČOVĚ.

Léon se svou eskortou byli v deseti minutách na poštovním úřadě.

Náhoda Léonovi přála. Správce úřadu sám měl noční službu a ochotně jim vyhledal zápis doporučených dopisů.

Dopis číslo 6107 měl adresu na Léona Cliftona, detektiva a jeho odesílatelka byla zapsána Annie Mathewsova, New-York, Road 37.

První, co Léona zarazilo, bylo, že dopis odevzdaný poště s jeho adresou, vůbec neobdržel. Oznámil to Murphymu, ale šetření mohlo býti konáno až zítra. Pro dnes bylo hlavní věcí sdělení adresy, a Léon věděl nyní, že je zcela na správné stopě.

Nyní stál Léon před důležitým rozhodnutím. Nebylo pochyby, že zavražděná je služkou Alicinou a že adresa udaná je adresou Alice.

Je noc, Léon je sám, skoro beze zbraně, bez prostředků. Nemůže se maskovali, aby vnikl do cizího domu. Nemá s sebou Betsy, která by mu vypomohla jako častokráte. Neví vůbec o ní, ač jí důvěřuje, že udělá vše, co bude v její moci.

Ale Léon není člověk, který by dlouho rozvažoval a ztratil hlavu.

„Seržante, musím mít vaši uniformu!“ zvolal náhle.

„Není možno, master, jsem dosud ve službě,“ odporoval seržant.

„Učiňte tak na mé zodpovídání!“ nutil Léon. „Ani to nemohu,“ pravil seržant. „Jsem ve službě do rána do šesti hodin a nemohu ji opustiti, leda na písemný rozkaz policejního ředitele.“ Clifton to ovšem nahlíží.

„Ani telefonický rozkaz vám nestačí?“

„Nikoliv, master. Víte sám, že máme přísné instrukce.“

Léon se musí poddati. Marně vysvětluje seržantovi, že se jedná o lidský život a že zítra zodpoví u ředitele jeho čin. Seržant nepovoluje.

„Nuže, půjdu tak, jak jsem!“ zvolal Léon. „Vím, že zahynu, ale povinnost svou vykonám!“

Seržant je očividně pohnut. Ale nemůže si pomoci. Tu má nápad.

„Jedná se vám, master, pouze o to, abyste byl maskován?“

„Zajisté, o nic jiného.“

„Nuže, snad bych mohl pomoci přece.“ „Mluvte rychle!“

„Dole ve strážnici jsou ještě šaty ponocného.“ Léon neměl ani času se poděkovati za dobrou radu a několika skoky byl v přízemí.

Skutečně, v nízké zamřížované komůrce spal výpomocný ponocný, který se právě vrátil ze služby.

Spal tak tvrdě, že netušil, co se kolem něho děje. Léon rychle na sebe navlékl silný soukenný plášť, zul boty a obul si silné gamaše s gumovými podešvy a na hlavu si vsadil známou kapuci chicagských ponocných, ve které vypadají jako členové italských pohřebních bratrstev. —

Metamorfosa byla hotova v několika minutách.

Pod pláštěm měl Léon svůj šat, v něm revolver a jeden revolver našel v plášti.

Než sešel seržant dolů na ulici, byl Léon hotov. Setkali se u vchodu a Clifton ještě pravil policistovi:

„Něco mi přece můžete udělat k vůli, seržante.“

„Vše, co služba dovolí, master.“

„Nuže, dojděte k nejbližší záchrané stanici a požádejte mým jménem policejního inspektora

Lawthorna, aby poslal okamžitě do ulice York Road několik detektivů a aspoň deset policistů.“

„S radostí, master!“

Rozešli se a Léon váhavým krokem ponocného, stále se ohlížeje a občas zkoušeje železné závěsy krámů, dal se na cestu k York Roadu. — — —

Když se za Harrym a Betsy zavřely domovní dveře, poznala, že je v moderním domě boháče první třídy. Splendidně vypravený vestibul vedl do široké chodby, ze které vedly schody do prvního patra a úzká chodbička do zadu k výtahovadlu pro služky. Betsy si všimla dobře této okolnosti, která dosvědčovala, že dům nemá vůbec zadního vchodu s t. zv. malými schody. Útěk odtud bude těžký a nedá se očekávat, že Léon se dozví této adresy.

Ale Betsy patřila k oněm detektivním duším, které nekombinují příliš — byla v tom pravým opakem Léona — a často ho právě tím doplňovala, ale spoléhají na impuls okamžiku, dovedouce využítkovati každého detailu situace.

Šla bez pobízení napřed, napodobíc tak do nejmenších podrobností málo zdráhavé pouliční dívčice, a spojujíc s tím zároveň svůj záměr, orientovati se ve všech místnostech.

Dům byl úzký a místnosti v něm byly rozděleny jako u většiny rodinných domů amerických. V přízemí

přijímací síň, v prvním patře jídelna a pracovna, v druhém ložnice a pokoj paní, v třetím pokoje dětské a šatny, ve čtvrtém pokoje služebných. Betsy po cestě přemýšlela: Je Alice snad dokonce v tomto domě? Má-li onen muž účast na vraždě, pak má také účast v osudu Alicině. Pak musí být Alice zde, a Betsy snad bude možno dovědět se, proč poslala onen dopis Léonovi.

Betsy byla by skoro zapoměla na vlastní účel, pro který sem byla nucena jít, jak spontánně se v ní vzbudilo náhle její dobrovolné řemeslo.

V tom ji vyrušila slova Harryho: .

„Sem, kočička!“

Neváhajíc, aby nevzbudila podezření, vstoupila do levých dveří v prvním patře.

Nalézala se v útulně zařízeném pokoji, který se podobal spíše dámskému budoiru než pracovně muže. Skoro celá podlaha pokryta byla vysokými kožešinami, takže nebylo jejich kroků ani slyšeti.

Hned při vchodu otočil Harry knoflíkem elektrického vedení a elegantní místnost se ozářila žárovkami v nádherném lustru i trsy světél v umělých palmách v pozadí pokoje.

Betsy zastavila se uprostřed pokoje, jakoby nebyla nikdy v životě viděla podobnou nádheru, když tu cítila, jak ji Harry objal prudce kolem krku.

Poznala z tohoto vášnivého obejmutí, že nevzbudila

svou líčenou prostitucí u neznámého pouze prostý
chtíč, ale opravdovou vášeň.

Zachvěla se pod tímto poznáním. Viděla, že je v
doupěti, z něhož není východu.

A přece nezoufala tato zmužilá dívka.

Neodstrčila od sebe rozvášněného muže, spíše
přitulila se k němu a trpěla to mlčky, když uchopil ji
kolem šíje a začal ji vášnivě líbati.

Betsy měla tu vzácnou vlastnost pro každého
detektiva, že dovedla roli jednou převzatou přímo
virtuosně sehrát, jako herec na scéně, který se úplně
vžije do své role. Ale jako herec routiner v okamžiku
nejvyššího vzrušení je schopen mysliti na věci třeba
zcela vedlejší, tak Betsy ve chvíli, kdy ji Harry zrovna
náruživě líbal, domnívaje se, že i ona cítí s ním slast
okamžiku, nemyslila na nic jiného, než jak by
vyzvěděla, zdali je Alice v tomto domě.

Pomalů se vyvinula z jeho náručí.

„Líbáte mne tak náruživě,“ pravila s koketním
úsměvem, „jako byste mne měl opravdu trochu rád . .

Chopil se jí znova.

„Nevím, mám-li tě rád,“ zvolal vášnivě, „ale jsi tak
hezká, tak roztomilá, tak unášející, že —“

„.Pomalů, milý pane. Mohu vám něco říci?“

„Mluv, co chceš, ale rychle!“

„Nuže: zdá se, že jsem u muže zámožného —“

„Co tím chceš říci?“

„Nic. Ani to ne, že jsem prostitutka a že určuji cenu za sebe podle poměrů. Ale něco jiného. Vím sama, že život na ulici mě snižuje. Jste první muž z těchto kruhů, který mne uvádí do podobného pokoje. Cítím v sobě něco hráti, krev se mi bouří, srdce mi tluče — zdá se mi, že jsem zrozena pro jiný život, než jaký vedu — chci si dnes trochu zahýřiti. Máte zde víno?“

Zalíbil se mu ten nápad.

„Máš pravdu 1“ zvolal. „Byl by to hřích, prožiti takový okamžik tak krátce.“

Betsy byla zvědava na jeho odpověď. Jednalo se jí také o to, zvědět, kolik je služebnictva v domě.

Ale v tom se mýlila.

Harry přistoupil k domovnímu telefonu a smáčknuv knoflík, sdělil prostě rozkaz neznámému sluhovi.

Asi za pět minut po té ozval se venku zvonek a vytahovadlo zahrčelo. Harry pak se vrátil s několika lahvemi šampaňského.

Betsy nebyla zvyklá na pitky, ale šampaňské pítí dovedla. Je to osvědčený prostředek americký, šampaňským se neopítí. Záleží v tom, že se vypijí za sebou rychle tři číšky. Člověk se dostane v lehké opojení, ve kterém je nejlépe položití se naznak. Ve

čtvrt hodině je opojení pryč, načež možno pít víno, a býti veselou, aniž by množství požitého vína mělo vliv.

Zvláštní myšlenka mu kolovala hlavou. Dlouho váhal, než se odhodlal ji sdělit.

Konečně tak učinil.

„Že dnes budeš mou, to je už jisto!“ (Ne docela, myslela si Betsy.) „Ale líbíš se mi tolik, že bych chtěl, abys byla mou navždy. Navždy, to není snad ani možno, ale na dlouho, na dlouho.“

„Kdo ví, co se může státi!“ zvolala Betsy a houpala se rozpustile v bocích. „Tu bych ale musela vědět, kdo jste a čím vám budu.“

„Čím mně budeš, to je jasné. Milenkou. To je přece více než žena. A kdo jsem — co na tom záleží ...“

„Oh, mnoho. Komu se dnes nebo zítra poddám, to je vedlejší. Opustím ho za půl hodiny a nevzpomenu na něho. Ale komu mám býti milenkou — to je něco jiného. Oh, chtěla bych být milenkou velikého muže. Bud' železného krále. Nebo velkého velkého státníka. Nebo velkého učence. Nebo aspoň — velkého zločince ...“

„Proč zločince?“ ptal se se smíchem Harry a napil se znovu šampaňského.

„Protože bych chtěla zažiti dobrodružný život s králem zločinců, kde bych se každou chvíli musela třást o jeho život a každou chvíli bych se radovala

z jeho vítězství nad hloupou policií. — Život, plný vzrušení, bojů a vítězství. To by byl život pro mne!“

Privinul ji k sobě.

„Chceš žiti takový život?“

„Chci!“ pravila pevně.

„Nuže, povím ti něco. Jsem Harry Powhey.“

„Harry Powhey, proslulý lupič pošt?“ vykřikla radostně.

„Ty mne znáš?“

„Kdo by neznal a neobdivoval se velkému Harry? Dovol, Harry, abych tě políbila. Ale — Harry Powhey byl — před rokem odsouzen —“

„Ano, byl odsouzen,“ zasmál se Harry, „ale dovedl utéci. Teď sedí zde před tebou.“

Betsy vyskočila jako šílená radostí a jala se tančiti po pokoji. Její divoká nálada sdílena byla i Harrym, u něhož víno vykonalo svou povinnost. Jal se honiti Betsy a v divokém jásetu strhl ji k sobě.

A objímaje ji šílenou vášní, šeptal jí do ucha:

„Budeš mou milenkou. Budeš milenkou boháče, protože jsi svůdnou a chytrou. Dnes nemám mnoho, ale zítra budu mít miliony. Rozumíš? Miliony!“

„Miliony!“ zvolala Betsy. Jistě? A dáš mi peníze? Dáš mi hodně peněz?“

„Jsi žena a potřebuješ luxus. Dám ti vše, co budeš chtít.“

„A proč zítra? Proč nemáš ještě dnes miliony?“

„Protože ještě žije — ona . . .“

„Kdo je to — ona?“ zvolala Betsy. „Ty máš — milenku? Kde je?“

„Nebud' žárlivá!“ zasmál se surově Harry. „Je to jen moje — žena!“

„Žena! Kde je? Je zde? Chci ji viděti!“ zvolala Betsy tónem žárlivé lvice.

Harry přemýšlel chvilku, ale bylo patrné, že vášeň a víno vzaly mu klidnou rozvahu.

„Pojď! Ukážu ti ji! Napij se ještě vína, abys snesla to, co uvidíš. Budeš-li statečnou, budeš hodna svého budoucího milence.“

Vedl ji po schodech do druhého patra.

Betsy bušilo srdce k rozskočení. Nyní měla uviděti ženu, kterou nebyl nikdo jiný, než Alice, bývalá milenka Léonova.

Jak ji uvidí?

Bude ji moci vysvoboditi?

V celém domě panovalo dusné ticho. Nikde nebylo viděti sluhy, nikde se neozval ani hlásek.

Harry otevřel klíčem, který měl u sebe, dvěře a Betsy vešla za ním.

Prošli jedním pokojem a vešli do druhého.

Harry rozsvítil elektrický lustr a v přítlumeném světle žárovek se Betsy rozhlédla po pokoji.

Co spatřila v rohu pokoje, bylo hrozné.

Na nádherném, vyřezávaném lůžku, ale zbaveném všeho komfortu, ležela žena.

Byla dosud mladá, ale ve stavu zuboženém.

Byla vychrtlá až na kost, takže se nemohla hnouti.

Ale to ještě nestačilo jejímu tyranovi:

Byla přivázána silnými provazy k lůžku, takže se podobala odsouzení středověké inkvisice.

Betsy se zachvěla hrůzou a lítostí.

„Této ženy se nemusíš báti!“ zasmál se surově Harry. „Ještě několik hodin a je po ní. A pak jsem pánem milionů.“

Pohlížel při tom pátravě 11a Betsy, zdali neprojeví nějakou slabost.

Ale Betsy přemohla rychle své rozechvění.

Zasmála se a pravila:

„To může trvat týdny, ba měsíce. Zde se to musí skončit rychle!“

„Šlo by to,“ pravil Harry tvrdě, nedbaje toho, že ho Alice slyší. „Ale jedná se mi o to, aby nikdo nepoznal příčinu smrti.“

Betsy přistoupila k němu.

„Chceš, aby ta žena byla za chvíli mrtva?“

„Dokážeš to?“

„Ano!“ pravila chladně Betsy. „My, ženy, to dovedeme. Chceš?“

„Chci — ale —“

„Žádné ale. Chceš ? Ručím ti za to, že budeš překvapen, až sem podruhé vstoupíš.“

„Mám tedy odejiti?“

„Ano, k tomu musím být samotna. Jdi! Ale přines mi trochu vína. Musím mít sílu k činu.“

„A nikdo to nepozná?“

„Nikdo.“

Harry odešel a v malé chvíli se vrátil lahví vína a číší.

„A nyní jdi a za půl hodiny se vrať!“

Ve zvuku, kterým toto pronesla, leželo tolik pevného odhodlání, že Harry, nedočkavý na smrt své ženy, uposlechl.

Sotvaže byla jista jeho odchodem, přeřezala Betsy ostrým nožem provazy a kleknuvši k Alici, šeptala jí do ucha:

„Budte beze strachu! Posílá mne Léon!“

„Léon —“ zašeptala Alice.

„Ano. Léon dostal váš dopis a je vám na blízku. Napijte se nyní trochu vína.“

Svlažila její rty vínem, které očividně občerstvilo ubohou. Nemohla se ale stále ještě hnouti, neboť byla zesláblá do nejvyšší míry.

„Proč vás tak zmořil, ten tyran?“ ptala se Betsy.

„Moří mne hladem, abych zemřela. Zdědila jsem po

svém strýci dva miliony a těch se chce zmocnit. Vynutil již na mne závěť.“

To ovšem stálo za to, aby byla zavražděna ubohá Alice.

V několika vteřinách upadla Alice následkem vína v polospánek. Co si nyní s ní Betsy počne?

Po špičkách vyloudila se do předního pokoje a pohlédla na ulici, jakoby hledala bod, na kterém by mohla zachytili nit k zachránění sebe i Alice.

Tu najednou se zaradovala.

Zdálo se jí, že za rohem nej bližší ulice zahlédla uniformu policie. Jinak byla ulice prázdná, ale na protějším chodníku přecházel právě vážně ponocný ve svém obvyklém úboru. Místo však, aby dohlížel jako obvykle na závěsy krámů, pohlížel stále nahoru.

Mžikem otevřela Betsy okno.

Jak to ponocný spatřil, zastavil se a Betsy pozorovala dobře trojí pohyb rukou nahoru a vpravo, umluvené znamení mezi nimi.

Byl to Léon.

Nyní se muselo jednat rychle.

Betsy načrtla rychle na papír tato slova:

„Alice a já v druhém patře. Alice k smrti zmořena. On v prvním. Ve čtvrt hodině musíme být zachráněny.“

Dům byl zavřen. To nevadilo však Léonovi, byl-li jednou při vážné práci.

Svým kladívkem bez hluku odemknul a vnikl s policisty do domu Harryho.

Vpád jejich nezůstal nepovšimnut. Hned při vniknutí do budovy byli přivítáni třemi ranami z revolveru, které těžce zranily jednoho detektiva.

Ale ostatní s Léonem v čele hnali se rychle po schodech do I. patra.

Harry tam již nebyl. Zaslechnuv hluk na schodech, vyběhl do komnaty Aliciny.

Našel dveře zavřeny. Vrhнул se na ně a vypáčil je mocným opřením se ramen.

„Ani krok dále!“ ozval se hlas Betsy.

Harry pochopil rychle, co se s ním děje.

Nedbaje revolveru na sebe namířeného, vrhl se na Betsy, aby odrazil ránu na sebe namířenou.

Ale netušil, že má co dělati s vychovankou Léonovou.

Ta jedním skokem vrhla se za široký stůl, aby ušla jeho pěsti.

Harry vyšvihnul se na stůl a chopil Betsy za obě ruce. Nastal zoufalý zápas.

Silný, obratný zločinec nabyl záhy vrchu nad svou obětí. Po krátkém zápase srazil ji k zemi a nedbaje nebezpečí od policistů mu hrozícího, sevřel jí hrdlo železnýma rukama.

Již zápasila Betsy se životem, když tu tlupa policistů s Léonem v čele chopila se Harryho a povalivši ho na podlahu, zmocnila se jeho osoby.

Obě ženy byly zachráněny a zbývalo ještě učiniti neškodnými spojence Harryho v přízemí. Pouze jednoho však, smrtelně poraněného, podařilo se jim se zmocniti, ostatní uprchli přes střechy sousedních domů.

„Tentokráte jsi provedla ty, Betsy, hrdinný kousek!“ pravil Léon, tiskna vřele ruce srdnaté dívce.

Noviny chicagské oplývaly druhého dne nadšenými chválami Léona a jeho neteře, kteří bez nejmenší skoro stopy dovedli odhaliti vraždu v noci spáchanou a zachrániti ubohou ženu. odsouzenou k smrti hladem.

Z výpovědi Alice, která se velmi zvolna pozdravovala, dověděl se Léon celý její román.

Harry byl její muž, týž, od kterého tehdy musela utéci, a který ji zase k sobě přivedl, nikoli z lásky, ale proto, že věděl, že bude dědičkou bohatého strýce. A když zdělila po něm dva miliony, byl právě odsouzen jako lupič pošt. Uprchnuv z vězení, zajal Alici ve vlastním domě v Chicagu a vynutiv na ní závět, chtěl ji umořiti k smrti hladem.

Jediná její oddaná služka zaplatila životem svou odvahu, se kterou dala Léonovi zprávu o nebezpečí, ale vražda ta byla pomstěna.

Harry se vrátil na doživotí do státního vězení. Alice zotavivši se, darovala Betsy čtvrt milionu a odstěhovala se navždy do Evropy, kde jediné mohla zapomenouti na hroznou svou minulost.

Betsy byla nyní bohata, ale zůstala stále u Léona, jsouc nadále průvodkyní jeho dobrodružství a účastnicí jeho slávy.